

În singurătatea dimineții

- Gânduri pe marginea noului film „La Giovinezza” de Paolo Sorrentino -

Julia Henriette Kakucs

Plouă ... Noiembrie se desparte cu lacrimi de noi ... Poate și-ar fi dorit să ne vadă astăzi ciocnind un pahar de șampanie împreună. Este duminică iar ceea ce face imposibilă întâlnirea noastră este acel amalgam nedefinit de lipsă de timp, distanță și punerea în prim plan a altor priorități dictate de viață.

Mă gândesc cuprinsă de o boare ușoară de invidie la modelul de prietenie sugerat de Paolo Sorrentino în noul său film „La Giovinezza” / „Youth”, la cei doi prieteni octogenari care de peste 20 de ani își petrec vacanțele împreună în sanatoriul „Schatzalp” din Davos. Care este farmecul acestui loc? „Muntele vrăjit” al lui Thomas Mann? Protagonistii filmului sunt și ei confrunțați cu probleme filozofice, cu dragostea, cu moartea. Muzica își are și ea importanța ei. Poate fi însă existența celor 41 de izvoare ce aparțin de hotel determinantă în alegerea locului? Unul singur le-ar ajunge ... Izvorul tinereții în care se scaldă împreună cu Miss Univers încarnată de frumosul model original din România, Mădălina Diana Ghenea. O compoziție cinematografică de o măiestrie deosebită care reunește întrebările existențialiste născute din procesul îmbătrânirii cu detaliile suprarealiste ale cotidianului acestui templu al sănătății. Dialogurile aparent ne semnificative redau printr-o redundanță ce atinge tragicomicul descompunerea anatomică, în timp ce psihicul rămâne învăluit de iluzia timpului oprit. Dialogul trăiește datorită talentului actorilor de excepție, Michael Caine (întruchipând un dirijor de renume) și Harvey Keitel (în rolul unui regizor de film) apogee dramatice.

Ce importanță mai are dirijatul unei orchestre? Ce importanță mai are muzica?

Testamentul artistic al regizorului devine palid la auzul întrebării:

„Ai reușit să urinezi astăzi?”

„Da... patru picături ... Tu?”

„Tot așa, mai mult sau mai puțin ...”

„Mai mult sau mai puțin?” „Mai puțin ...”

Cei doi au o prietenie trainică , numită de ei „bună”, deoarece și-au mărturisit doar lucrurile pozitive din viața lor.

Paolo Sorrentino reușește având doar 45 de ani să se întrebe cum va gândi la o vârstă înaintată despre carieră, dragoste, emoții, viitor? Cum va vedea tinerii și societatea din jurul său când va ajunge în amurgul zilelor numărate?

Personaje scurte – perechea care nu vorbește niciodată, Maradona pătruns încă de vanitate dar fiind deja la limita puterii sale fizice, steaua muzicii Pop - lasciva și erotica Pamela Faith – pentru care atractiva Rachel Weisz va fi (în film) părăsită, actorul (foarte bine jucat de Paul Dano) ce își vede identitatea pierdută, substituită cu personajul robotului pe care-l interpretează în repetate rânduri, călugărul budist care de zeci de ani meditează pe pajistea neîntinată a Alpilor – populează un paradis inexistent, o ambianță în care personalul medical învășmântat în albul îngerilor, încearcă să-l sugereze .

„Știu că nu poți levita. Pe mine nu mă poți păcăli ...” îi șopteste dirijorul care refuză să-și dirijeze compoziția „Simple Song” chiar și în fața reginei. „Emoțiilor li se dă prea mare importanță” declară el într-o conversație cu amicul său. Îl credem. Îl vedem retras din viața activă, convins de un sfârșit sub care și-a tras singur o linie.

Ne convinge, ne face să ne întrebăm pe noi înșine dacă drumul regizorului de filme este bine ales ... până când, da.. doar până când înțelegem cu stupoare motivul acestei retrageri pe scena naturii idilice unde dirijează cu sfială și plăcere clopotele și mugetele cirezii pașnice de vaci. Cuprindem în totalitatea ei tragedia lui personală, abia după ce suntem martorii paraliziei rigide a soției sale. Era cântecul ei, muzica dedicată ei ... un cântec simplu, pentru începători, cum recunoaste în fața copilului care-si execută exercițiile de vioară.

„Am compus-o pe vremea în care eram încă în stare să iubesc ...”

Mărturia deschide o nouă perspectivă.

Filmul se încheie cu un concert grandios prin frumusețea muzicii compuse de Daniel Lang și interpretarea acurată, emoțională totodată a sopranei sudcoreene, Sumi Jo. Dirijorul, îmbătrânit și urmărit de amintirea concertelor în care soția lui cânta pe scenă, redăruiește auditoriului din sala virtuală și a cinematografului, melodia emoțiilor sale trăite.

Un film care oprește timpul învăluindu-l într-o tăcere adâncă, care readuce emoțiile refulate. Călugărul budist plutește totuși, ridicându-se deasupra unei lumi aparent reale.

Am ieșit pe străzile luminate de Târgul de Crăciun – care în acest an s-a deschis sub hegemonia stafiei terorismului omniprezent - cu senzația că în mine s-au acumulat impulsuri care mă vor urmări. Nu avuse dreptate actorul (minunat interpretat de Paul Dano) când refuzase să-l joace pe Hitler? S-a decis să transmită în viitor doar mesaje plăcute ... bune ...

Atinge-mă , te rog ...

„Noi toți ne lăsăm mult prea puțin atinși și vorbim mult prea mult” a șoptit maseza sanatoriului în timp ce mâinile ei culegeau informațiile ascunse adânc în trupul obosit.

Deci – sperând ca am reușit sa vă ating – îmi opresc acum șuroiul cuvintelor lăsând loc emoțiilor ... levitației ce ne permite să descoperim păstrând distanța, esența existenței ...

<http://streamingmovieonline.website/youth-2015/>

